

Arrest

nr. 116 500 van 7 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. STESENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Kumanovo.

Op 23 augustus 2010 diende u een eerste asielaanvraag in in België. U keerde echter op 12 januari 2011 vrijwillig terug naar Macedonië, met behulp van de Internationale Organisatie voor Migratie. Dit naar aanleiding van een telefoontje van uw belagers dat men u gerust zou laten waardoor u hen niet meer hoefde te vrezen.

In Macedonië was u namelijk in de problemen gekomen nadat een huis, waar u met drie kompanen aan het werken was, instortte. Jullie werden bedolven onder het puin, waardoor jullie zwaargewond

werden. Uw kompanen stellen echter u verantwoordelijk voor het ongeval en startten een rechtszaak tegen uw persoon. Ook eisen ze in totaal 50.000 euro van u.

Sinds de eerste dag na uw terugkeer vielen uw kompanen u opnieuw lastig via uw broer. Uit schrik voor die mannen hebt u ook uw naam later veranderen van A. A. (...), naar I. N. (...). Omdat u zich niet wou gaan aanmelden op de rechtbank uit vrees te worden gearresteerd, hebt u ook schrik van de Macedonische autoriteiten.

Ook kreeg u problemen omwille van uw lidmaatschap voor de politieke partij PDHS. U was lid geworden onder dwang van uw dorpsbewoners. Naar aanleiding van de verkiezingen in 2013 werd u ook bedreigd door leden van de concurrerende BDI die eisten dat u een stem voor hun partij zou uitbrengen.

Omdat u vreesde voor uw leven, besliste u opnieuw te vluchten uit Macedonië. Op 12 september 2013 diende u een tweede asielaanvaar in in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw Macedonisch paspoort neer, UW Macedonische identiteitskaart, vijf medische attesten en uw lidkaart van de PDHS.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U bent er immers niet in geslaagd om de feiten die geleid hebben tot uw vlucht aannemelijk te maken.

Uw relaas bevat geen elementen waaruit moet blijken dat de bedreiging na uw terugkeer uit België veranderd is naar aard of ernst. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw drie genoemde problemen, die met uw belagers naar aanleiding van het ingestorte huis, die met de politie en die naar aanleiding van uw politieke keuze voor de PDHS.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat aan uw relaas inzake uw belagers geen geloof kan worden gehecht. Uw verklaringen bevatten namelijk heel wat flagrante tegenstrijdigheden op sleutelementen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielverklaringen. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12 september 2013 en bij uw gehoor bij het CGVS op 27 september 2013. Zo haalde u bij de DVZ aan dat u vier collega's moet vrezen, met name T. (...), F. (...), N. (...) en een vierde die u zich niet meer kon herinneren (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS zegt u echter dat u maar drie collega's te vrezen heeft, met name A. (...), N. (...) en een derde die u zich niet meer kon herinneren (Gehooververslag CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de naam T. (...), doet deze naam u geen belletje rinkelen (CGVS, p. 11). Opmerkelijk, aangezien u bij de DVZ aanhaalde dat u die persoon nog moest vrezen. Als verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheden haalt u enerzijds aan dat er een communicatiefout moet zijn gebeurd en anderzijds dat u geheugenproblemen heeft. Van iemand die asiel komt aanvragen mag echter worden verwacht dat die persoon zich kan herinneren hoeveel personen en wie die personen zijn die hij allemaal moet vrezen in zijn thuisland. Aangezien u zelfs op zo'n sleutelementen niet eenduidig kan zijn, doet ons concluderen dat er weinig geloof moet worden gehecht aan uw vermeende vrees voor drie of vier belagers in Macedonië.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de problemen met uw belagers naar aanleiding van het ingestorte huist gebaseerd zijn op dezelfde feiten als waarvoor u in 2009 was weggevlucht uit Macedonië. U deed echter afstand van uw eerste asielaanvraag en keerde terug naar Macedonië. Uw terugkeer naar Macedonië ondermijnt de ernst van uw verklaarde vrees voor uw belagers. U verklaart dat u terugkeerde omdat uw belagers u beloofd hadden u te vergeven (CGVS, p. 5) doet hier geen afbreuk aan. U verklaart bovendien dat u sinds uw terugkeer naar Macedonië nog tweemaal vrijwillig Macedonië verlaten hebt, eenmaal voor Slovenië en eenmaal voor Bulgarije, en telkens weer terugkeerde (CGVS, p. 6). Van iemand die vreest voor zijn leven, mag worden verwacht dat die, eenmaal zijn thuisland verlaten, asiel aanvraagt in een ander land. De vaststelling dat u tot driemaal toe heen en weer hebt gereisd naar uw thuisland, ondermijnt uw beweerde vrees ten stelligste.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde vrees voor de Macedonische politie. Opnieuw ondermijnen flagrante tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid hieromtrent. Zo haalt u bij DVZ aan dat u in de drie jaar dat u terug in Macedonië verbleef tot achttien keer werd gearresteerd (Vragenlijst CGVS, Vraag 1). Tijdens uw gehoor haalt u aan na uw terugkeer nooit te zijn meegenomen door de politie, aangezien ze u nooit hebben kunnen vinden (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid haalt u aan dat u inderdaad werd aangehouden, maar dat uw vrienden u stevast vrij konden krijgen (CGVS, p. 15). Maar wie die vrienden dan zo zijn, kan u zich echter niet herinneren, waardoor er ook aan deze verklaring weinig geloof kan worden gehecht. Opnieuw haalt u hiervoor uw geheugenproblemen aan (CGVS, p. 16), wat echter niet afdoend is voor uw tegenstrijdige verklaringen wel of niet door de politie te zijn gearresteerd. Ook inzake de reden voor

uw vrees te worden gearresteerd bent u helemaal niet eenduidig. Zo haalt u voor de DVZ aan dat u in 2012 werd veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf als u uw belagers binnen de zes maand geen schadevergoeding zou betalen (Vragenlijst CGVS, Vraag 2). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat de rechtbank nog geen beslissing had genomen maar dat u vijf jaar opsluiting vreest (Gehoorverslag CGVS, p. 12 & p. 14). Om deze tegenstrijdigheid weg te werken, stelt u dat de veroordeling die u aanhaalde op de DVZ, over een andere rechtszaak ging (CGVS, p. 14). Weinig plausibel is dat u hier echter geen enkele duiding over kan geven. Zo zegt u weliswaar dat u verklikt was door anderen omwille van een moord, maar wie die anderen waren, wie er was vermoord en welke groepering die moord had begaan, daar heeft u het raden naar (CGVS, p. 14-15). Opmerkelijk, aangezien u bij DVZ deze veroordeling linkte aan uw problemen met uw collega's naar aanleiding van uw 50.000 euro schadevergoeding. Tot slot wordt uw vrees te worden gearresteerd door de politie CGVS, p. 9) nogmaals ernstig ondermijnd doordat u uw land op legale wijze hebt verlaten, zoals af te lezen valt van de in- en uitreisstempels in uw paspoort (Stuk 1).

Ten derde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde politieke problemen. Zo haalt u enerzijds aan te zijn gedwongen lid te worden van de PDHS (CGVS, p. 19-20) en anderzijds door de concurrerende partij BDI te zijn afgedreigd om op hun partij te stemmen bij de verkiezingen van 2013 (CGVS, p. 16). Frappant is echter dat u zelf geen begin van informatie kan geven over de personen die u bedreigden, zowel niet van de PDHS (CGVS, p. 17) als van de BDI (CGVS, p. 21). U haalt steevast aan dat het mensen uit uw dorp waren, maar wanneer dan wordt gevraagd wie lid was van de PDHS in uw dorp (CGVS, p. 20) en wie de leider van de BDI was in uw dorp (CGVS, p. 22), moet u het antwoord schuldig blijven. Duidend voor uw oppervlakkige verklaringen is dat u er zelfs helemaal geen idee van heeft welke verkiezingen hebben plaatsgevonden in 2013. Zo haalt u de ene keer de presidentsverkiezingen aan (CGVS, p. 17), een andere keer verkiezingen om de voorzitter van uw dorp te kiezen (CGVS, p. 18) en een andere keer verkiezingen voor het parlement (CGVS, p. 19). Ook de exact datum van de verkiezingen weet u niet (CGVS, p. 16). Nochtans werd u bedreigd in de aanloop van die verkiezingen, er mag dan toch enigszins worden verwacht dat u informatie zou kunnen geven over die verkiezingen én over de mensen die u vreest in de aanloop van die verkiezingen. De vaststelling dat u dat allemaal niet kan zeggen, ondermijnt ook inzake deze vrees uw geloofwaardigheid.

Tot slot moet worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw aangehaalde asielmotieven. Uw paspoort en identiteitskaart tonen enkel uw identiteit en reisroutes aan, uw politieke kaart dat u lid was van de PDHS. Deze kaart zegt echter niets over uw aangehaalde problemen. U verklaart echter voor de rechtbank te zijn gedaagd, er mag dan ook worden verwacht dat u hier eens sinds een bewijs van neerlegt. In tegenstelling tot dat, legt u echter vijf medische attesten neer (Stuk 3). Hieruit mag worden geconcludeerd dat uw asielmotieven eerder medisch getint zijn. Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan toe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Hierdoor kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 *juncto* 14 EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze stelt dat overeenkomstig deze artikelen, en overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 september 1986, nr. 26.933), de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" en verwijst zij meer in het bijzonder naar artikel 3 EVRM.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter verwijst naar de artikelen 8 *juncto* 14 EVRM zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde verdragsbepalingen, meer in het bijzonder het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven in samenlezing met het verbod op discriminatie betreffende de rechten en vrijheden vermeld in onderhavig Verdrag op welke grond ook, zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Ter verklaring van de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden in haar verklaringen, wijst verzoekende partij erop dat zij zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft

meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen. Hierdoor is het voor verzoekende partij zeer moeilijk een coherent verhaal naar voren te brengen. Het vergeten van details is in deze omstandigheden dan ook aannemelijk. Bovendien lijdt verzoekende partij aan geheugenproblemen en aan een posttraumatische stressstoornis, waarvoor thans een behandeling werd opgestart. Verzoekende partij kon zich tijdens het gehoor dan ook maar moeilijk concentreren. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat de wijze van vraagstelling door de *protection officer* – deze herhaalde dezelfde vraag op verschillende manieren – ook tot incoherente verklaringen heeft geleid.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij opmerkt dat het vergeten van details aannemelijk is gezien de omstandigheden, wijst de Raad er vooreerst op dat verwerende partij flagrante tegenstrijdigheden heeft vastgesteld omtrent kernelementen van haar asielrelaas die geenszins details uitmaken. Zo gaf zij tegenstrijdige verklaringen omtrent de collega's die zij vreesde – op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij aan dat zij vier collega's vreesde, met name T., F., N. en een vierde die zij zich niet meer kon herinneren, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij maar drie collega's te vrezen heeft, met name A., N. en een derde die zij zich niet meer kon herinneren – geeft zij tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal keren dat zij werd gearresteerd na haar terugkeer naar Macedonië, en is zij niet eenduidig omtrent de reden waarom zij vreest te worden gearresteerd bij een terugkeer naar Macedonië. Ook de onwetendheden betreffende haar voorgehouden politieke problemen – verzoekende partij stelt te zijn gedwongen lid te worden van de PDHS en tevens door de concurrerende partij BDI te zijn afgedreigd om op hun partij te stemmen bij de verkiezingen van 2013 – hebben betrekking op kernelementen van haar asielrelaas. Immers kan verzoekende partij zelfs geen begin van informatie geven over de personen die haar bedreigden en heeft zij er zelfs helemaal geen idee van welke verkiezingen hebben plaatsgevonden in 2013. Evenmin weet zij de exacte datum van de verkiezingen. Daar verzoekende partij werd bedreigd in de aanloop van die verkiezingen, kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij informatie zou kunnen geven over deze verkiezingen en over de personen waarvoor zij vreest in de aanloop van deze verkiezingen.

Voorts wijst de Raad er desbetreffend op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De uitleg dat verzoekende partij zich bepaalde pijnlijke gebeurtenissen niet meer wenst te herinneren, neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht. Waar verzoekende partij stelt dat zij moeilijkheden heeft om coherente verklaringen af te leggen omwille van geheugenproblemen en een posttraumatische stressstoornis, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat enig medisch attest bij te brengen waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Ten slotte meent de Raad dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de *protection officer* incoherenties in de hand zou hebben gewerkt door de wijze van vraagstelling. Immers stelt de Raad vast dat bepaalde vragen door de *protection officer* herhaald en geherformuleerd werden omdat verzoekende partij aanvankelijk niet op de gestelde vraag antwoordde. Voorts laat verzoekende partij na enig concreet argument aan te brengen waaruit inderdaad zou blijken dat de vastgestelde incoherenties te wijten zijn aan de wijze van vraagstelling door de *protection officer*.

2.2.6.1. Betreffende haar terugkeer naar Macedonië, stelt verzoekende partij dat zij – weliswaar zeer naïef – de beloftes van haar kompanen geloofde. Evenwel bleek haar veiligheidssituatie na haar terugkeer zelfs nog verslechterd te zijn en werd zij meerdere keren door de politiediensten gearresteerd. Daarnaast merkt verzoekende partij op dat zij niet terugkeerde naar haar oorspronkelijke huis in Macedonië. Bovendien blijkt uit de in- en uitreisstempels in het paspoort van verzoekende partij dat zij slechts enkele dagen in Slovenië en Bulgarije heeft verbleven en onmiddellijk doorreisde naar België, dit uit angst om gevonden te worden in de nabijgelegen buurlanden.

2.2.6.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij zonder meer de beloftes van haar belagers dat ze haar hadden vergeven geloofde, zeker daar zij eerder Macedonië was ontvlucht omwille van problemen met deze personen, de ernst van de door verzoekende partij

verklaarde vrees voor haar belagers ondermijnt. Dat verzoekende partij niet terugkeerde naar haar oorspronkelijke huis in Macedonië doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Waar verzoekende partij stelt dat zij slechts enkele dagen in Slovenië en Bulgarije heeft verbleven en onmiddellijk doorreisde naar België, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 september 2013 verklaart dat zij na haar bezoeken aan Slovenië en Bulgarije telkens weer terugkeerde naar Macedonië (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/09/2013, p. 6-7). Verzoekende partij kan dan ook in haar verzoekschrift bezwaarlijk beweren dat zij onmiddellijk zou zijn doorgereisd naar België. Derhalve blijft de motivering van verwerende partij dat de vaststelling dat verzoekende partij tot driemaal toe heen en weer heeft gereisd naar haar thuisland de beweerde vrees van verzoekende partij ten stelligste ondermijnt, onverminderd overeind. Verzoekende partij geeft immers aan reeds van bij de aanvang van haar terugkeer naar Macedonië opnieuw problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/09/2013), waardoor onmiddellijk zou moeten hebben gebleken dat haar belagers haar geenszins vergeven hadden. Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat verzoekende partij niettemin telkens opnieuw terugkeerde naar Macedonië. De vaststelling dat verzoekende partij bovendien telkens haar land op legale wijze heeft verlaten, ondermijnt bovendien eveneens de door verzoekende partij verklaarde vrees om door de Macedonische politie te worden gearresteerd.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig

uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift erop wijst dat er moet worden nagegaan of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen, en zodus de schending van het redelijkheidsbeginsel tracht aannemelijk te maken, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Ten slotte wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT